

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῆντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον κάτι θὰ μᾶς τρέξη.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ θγαίνη
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνη.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἴσως Ἐπαρχίας, — καὶ ἰσὺς Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχίας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ἕνα ὅπως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἰσὺς χέρι.
Ἄλλ' ἐξὼ συνδρομητὰι — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ
κι' ὄσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' ὅτε θέλω ντιραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μᾶς ἰσὺς φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μᾶς μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Ἰουνίου εἰκοσιμία
καὶ τόση φτώχεια εἰς τὰ Ταμεῖα.

Εἰκοσιτέσσαρα σὺν ἑκατό
καὶ μεταρρῦθμισιν παντοῦ ζητῶ.

Ἦστὸν Βασιληᾷ μας
μὲ τὴν καρδιά μας

Καλῶς μᾶς ἤλθες, Βασιληᾷ, ἀπὸ τὰ σύνορά σου
μαζὶ μὲ τὸν Διάδοχο καὶ τὴ Βασίλισσά σου.
Καλῶς μᾶς ἤλθες ἀπ' ἐκεῖ μ' ὄνειρατα μεγάλα
καὶ τοῦτο τὸ ταξεῖδι σου δὲν ἦταν ὅπως τᾶλλα...
δὲν ἤγες μόνο γιὰ νὰ φᾶς, νὰ πιῆς καὶ ν' ἀνασάνης,
μὰ ἤγες κόλλυβα καὶ σὺ τῆς λεβεντιᾶς νὰ κάνης.

Δὲν εἶναι πρὸ καλλίτερο εἰς ἕναν ἡγεμόνα,
παρὰ νὰ χαίρη, νὰ πονῆ καὶ νὰ καρδιοκτυπᾷ
γιὰ ὄσους φέρουν τὴ χρυσῆ τοῦ θρόνου τοῦ κορῶνα
κι' ὁ ἴδιος εἰς τοὺς τάφους τῶν στεφάνια νὰ σκορπᾷ.
Κι' ἀκόμη πρὸ καλλίτερο μαζὶ τοὺς νὰ πηγαίνη,
μαζὶ μ' ἐκείνους νὰ νικᾷ, μ' ἐκείνους νὰ πέθαινη.

Καὶ τόκαμες πολὺ καλά, γιὰτι θὰ ἦταν κρῖμα
νὰ μὴν ἐδάκρυζες καὶ σὺ ἰσὺς λεβεντιᾶς τὸ μνημα.
Θὰ ἦταν κρῖμα μοναχὰ νὰ πᾶς νὰ χουζουρέψης
καὶ ὅτε μὲ τὸ χέρι σου μιὰ δάφνη νὰ φυτέψης
γιὰ ὄσα παλληκάρια μας μὲ τὸ θερμό τους αἷμα
ξελάσπωσαν τὸ ἔθνος μας, ξελάσπωσαν τὸ στέμμα.

Εἶναι πολὺ εὐχάριστον κανεὶς νὰ χουζουρεύη,
χωρὶς ποτε γιὰ τίποτα νὰ ἔχη καρδιοκτύπι,
ἀλλ' ὅποιος βασιληᾶς ζητεῖ ἐδῶ νὰ βασιλεύη,
πρέπει νὰ νοιώθῃ τὴ χαρὰ τοῦ τόπου καὶ τὴ λύπη,
ἰσὺς ἔθνος τὰ μνημόσυνα ἕνα κερὶ νὰ καίη,
γιὰ τὴ χαρὰ μας νὰ γελᾷ, ἰσὺς τὴ λύπη μας νὰ κλαίη.

Καλῶς μᾶς ἤλθες, Βασιληᾷ, ἀπὸ τὰ σύνορά σου
μαζὶ μὲ τὸν Διάδοχο καὶ τὴ Βασίλισσά σου.
Παραίτα ἴλιγο, Βασιληᾷ, τὰ ὄμορφα παλάτια
καὶ ἰσὺς στρατό σου ἄς σκορποῦν τὰ χέρια σου μυρτιαῖς,
ἄς χύσουν δύο δάκρυα καὶ τὰ ἰδικά σου μάτια,
νὰ ξεχασθοῦν οἱ πόνοι τοῦ καὶ ἡ λαβωματιαῖς.

Καλῶς μᾶς ἤλθες, Βασιληᾷ, ἀπὸ τὰ σύνορά σου
μαζὶ μὲ τὸν Διάδοχο καὶ τὴ Βασίλισσά σου.
Καλῶς μᾶς ἤλθες ἀπ' ἐκεῖ μ' ὄνειρατα μεγάλα
καὶ τοῦτο τὸ ταξεῖδι σου δὲν ἦταν ὅπως τᾶλλα...
κι' ἂν σοῦπαμε καὶ τίποτα, μὴν παραπονεθῆς.
λησμόνησέ το, Βασιληᾷ καὶ νὰ μᾶς συμπαθῆς.